

დ ლ ე

მხოლოდ პოეტის, ჩემი და სხვათა,
დარჩება ლექსი, გულთ ნაწერი.
და როგორც გემი, დგას ქარიშხალთან
ეს ათასცხრას ოცდარვა წელი.

ქრიან ქარები და მეც მივლიან,
ეს დღე ხსოვნიდან არ იკარგება.
ახლა ჩვენ შორის კვლავ დუმილია
და ერთმანეთის სწორი გაგება.

იყო დრო, როცა შენ ამაყობდი
და ახლა დღეა რაღაცნაირი.
ისევ მჭირდება მიწის ნაყოფი,
მჭირდება ცეცხლი, წყალი, ჰაერი.